

Č. 13.067.

Pojišťovací právo: Úsudek o tom, že zaměstnání určité osoby u určitého zaměstnavatele je vedlejším zaměstnáním ve smyslu § 2 zákona o soc. pojištění, nelze založiti jen na srovnání jejího příjmu od tohoto zaměstnavatele s částkou, která připadá na její výživu z příjmů jejího otce.

(Nález z 18. listopadu 1937 č. 4928/36-3.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Třeboni proti rozh. zem. úřadu v Praze z 8. srpna 1936 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Třeboni prohlásila výměrem z 31. března 1934 Marii B., posluhovačku u Ing. Karla F. v Čes. Veleňicích, za povinnou pojištěním podle zákona č. 221/1924 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. ode dne 29. září 1930.

Odvolání zaměstnavatele, který namítal, že zaměstnání Marie B. u něho bylo zaměstnáním vedlejším, pojistné povinnosti nepodléhajícím, nevyhověl okr. úřad v Třeboni výměrem z 10. prosince 1935, potvrdil výměr okr. nem. pojišťovny a prohlásil Marii B. v době od 29. září 1930 do 31. března 1934 za pojištěním povinnou.

Dalšímu odvolání zaměstnavatele vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a zrušil výměr v odpor vzatý z těchto důvodů: Podle vyjádření ředitelství stát. drah v Plzni z 22. května 1936 činil plat Tomáše B. po srážkách měsíčně 891.20 Kč. Podle šetření je Tomáš B. nemajetný, ženatý a otcem dvou dětí. Z těchto zjištění plyne, že na výživu dcery Marie, o niž se jedná, připadá z platu jejího otce částka asi 110 Kč měsíčně, t. j. $\frac{1}{2}$ z 25% připadající na 2 děti z platu živitelova. Ježto Marie B. měla v zaměstnání u odvolatele měsíčně 100 Kč, je jeho tvrzení, že zaměstnání její je zaměstnáním pouze vedlejším, zcela odůvodněné.

O stížnosti bylo uváženo:

Na sporu jest otázka, lze-li zaměstnání Marie B. u zúč. strany pokládati za zaměstnání vedlejší ve smyslu § 2 zákona o soc. pojištění. Nss v řadě svých nálezů (viz na př. Boh. A 8083/29 a 10.715/33 a j.) vyložil, že při řešení otázky, zda některá činnost je zaměstnáním vedlejším, je v každém jednotlivém případě zkoumati, v jakém poměru je činnost ta k celkové hospodářské a sociální situaci té které osoby, a že je rozhodno, zda s hlediska hospodářského nebo sociálního se jeví činnost, o niž tu jde, zaměstnáním podružným, t. j. takovým, jež nelze v daném případě s hlediska právě vytčeného hodnotiti za životní postavení a základ existence té které osoby. Z výkladu toho jde, že námezdní zaměstnání určité osoby může býti také tenkrát jejím zaměstnáním vedlejším, nestojí-li proti němu jinaká výdělečná činnost jako zaměstnání hlavní, jen když proti němu stojí jinaké postavení oné osoby pracující, v němž s hlediska sociálního nebo hospodářského možno spatřovati základ její existence. Takové životní postavení určité osoby může ovšem

kotviti i v poměrech rodinných, jen když v poměrech těch může býti s hledisek právě vytčených spatřován základ existence pracující osoby. Žal. úřad založil svůj úsudek o tom, že zaměstnání Marie B. u Ing. F. bylo pouze zaměstnáním vedlejším, v ý h r a d n ě na srovnání jejího příjmu u tohoto zaměstnavatele s částkou, jež podle mínění žal. úřadu připadá na její výživu z příjmu jejího otce.

Nař. rozhodnutí nezjišťuje, že Marie B. měla ještě jiné zaměstnání, které by se vůči zaměstnání u Ing. F. jevílo zaměstnáním hlavním, a neuvádí také, že by snad obstarávala domácnost svého otce a že by v tomto zaměstnání tkvěl zdroj její existence, nebo že by měla jinaké vlastní životní postavení, nýbrž klade důraz jedině na to, že byla svým otcem živena.

Nss nemohl však shledati, že by v pouhé skutečnosti, že Marie B. byla svým otcem vydržována, tkvělo vůbec nějaké sociální nebo životní postavení, které by bylo lze srovnávati s oním zdrojem příjmů, který svojí prací u Ing. F. získávala. Toto zaměstnání, které by přece samo o sobě pojištění podléhalo, nelze proto uznati za zaměstnání vedlejší, ježto chybí vůbec nějaké jiné sociální postavení, v relaci k němuž by mohlo býti hodnoceno za zaměstnání vedlejší. Pak ovšem je lhostejno, jaká částka z příjmů otcových připadala na výživu Marie B. a v jakém poměru byla tato částka k jejímu příjmu z námezdního zaměstnání.

Za tohoto stavu věci bylo nař. rozhodnutí, jež zřejmě vycházelo z odchylného právního názoru, zrušiti podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.068.

Živnostenské právo: I. * Také pochybnost vzešlou o rozsahu práv živnostenských s hlediska zákona č. 155/1925 Sb. rozhoduje politický úřad zem. podle § 36 živn. řádu. — II. Zednický mistr, který přeložil svoji živnost ze Slovenska na území, kde platí zákon o stavebních živnostech č. 193/1893 ř. z., jest oprávněn provozovati živnost zednického mistra v rozsahu § 3 tohoto zákona.

(Nález z 18. listopadu 1937 č. 13.237/37.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 10.896/33.

Věc: Josef K. v Moravských Bránicích proti rozh. min. obchodu z 26. března 1934 o rozsahu živn. oprávnění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

Důvody: St-I nabyl koncese zednického mistra podle vlád. nař. z 26. května 1925 č. 103 Sb. K jeho žádosti ze 7. ledna 1927, aby mu za účelem přeložení živnosti do Moravských Bránic byla udělena příslušná koncese, propůjčila mu bývalé zem. správa politická v Brně výměrem z 1. února 1927 koncesi k provozování živnosti mistra zednického se stanovištěm v Moravských Bránicích.

Z podnětu trestního řízení proti st-li pro přestupek § 17 zákona č. 193/1893 ř. z. a § 3 vlád. nař. č. 103/1925 Sb. bylo zem. úřadem v Brně k návrhu okr. úřadu tamtéž zavedeno řízení podle § 36 odst. 2